

Viveca Sten

JUHANNUSMURHA

Suomentanut Sirkka-Liisa Sjöblom

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS

I stundens betta

© 2012 VIVECA STEN

FIRST PUBLISHED BY FORUM, SWEDEN

PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH NORDIN AGENCY AB, SWEDEN

SUOMENNOKSEN © SIRKKA-LIISA SJÖBLOM JA WSOY 2016

ISBN 978-951-0-41025-7

PAINETTU EU:SSA

Rakkaalle tyttärelleni Camillalle

Sataman täyttivät veneiden valkeat rungot. Kaikkialla oli aluksia ja juhlivia ihmisiä. Humalainen nuoriso velloi laitureilla leppeässä kesäillassa. Väkijoukossa hoiperteleva tyttö kuitenkin tärisi vilusta.

Joka puolella oli väkeä, mutta hän ei tuntenut ketään. Kaikki juttelivat ja nauroivat iloisesti. Ääni raastoi korvia, ja hän peitti ne käsillään suojautuakseen hälyltä.

Epätoivoisena hän siristeli silmiään ilta-auringossa ja etsi tuttuja kasvoja.

Joukko teinejä grillasi hiekalla kieltokylteistä piittaamatta. Kauempana seisoj useita keltaliivisiä poliiseja, ja vielä pari järjestysvallan edustajaa saapui paikalle punaisella mönkijällä ja pysähtyi Seglarrestaurangenin luokse.

Laiturilla kävelevä tyttö ei huomannut heitä. Vaalea tukka oli takussa, ja silmät seisoivat päässä. Tyttö hieman ontui, toisesta jalasta puuttui kenkä.

Joku tönäisi häntä, ja hän törmäsi roskakoriin.

Katse harhaili. Tytöltä pääsi nyyhkäisy, ja hän otti tukea vesipostista. Kukaan ei kiinnittänyt häneen huomiota, puheensorina vuoroin yltyi ja vuoroin vaimeni hänen ympärillään, kurkusta kohoava vaikerrus jäi äänekkään musiikin peittoon.

»Pitää löytää vene», hän uikutti.

Tyttöä tönäistiin taas, ja hän kaatui aurinkoisella laiturilla. Uupuneena hän jäi istumaan, ei jaksanut nousta. Likaiset kasvot olivat kyynelten juovittamat. Hän sopersi jotakin, mitä kukaan muu ei saanut selvää.

Hän hytisi ja kietoi käsivarret ympärilleen lämmitelläkseen.

»Miten sinä voit?»

Keski-ikäinen pariskunta oli pysähtynyt hänen eteensä.

»Onko jokin hätänä?» nainen kysyi ja pani lempeästi käden hänen käsivarrelleen.

Tyttö kömpi pystyyn ja juoksi pitkin pitkää ponttonilaituria, kauas pariskunnasta.

»Pitää löytää Victor», hän mutisi.

Musiikki pauhasi kovempaa.

Iso muskelivene, intensiivistä teknoa valtavista mustista kaiuttimista. Melu huumasi korvia, bassonjytke tärisytti betonia jalkojen alla. Veneen peräkannella oli matala mahonkipöytä, puolityhjäät lasit taistelivat tilasta pullojen ja tupakantumppien kanssa. Leveällä valkoisella nahkasohvalla istui paidaton, päivettynyt mies sätkä kädessään. Hän mittaili katseellaan tytön vartaloa.

»Onko yksinäinen olo?»

Mies virnuili ja kieputti kieltään merkitsevästi.

»Minä voisin auttaa.»

Tyttö pelästyi, peräytyi muutaman askeleen ja juoksi toiseen suuntaan, takaisin kohti rantakatua.

Edessä kohosi valkeiden mastojen metsä. Neuvottomana tyttö tuijotti laitureissa keinuvia veneitä.

»Victor», hän kuiskasi, ja kyynleet alkoivat valua. »Missä sinä olet?»

Sitten hänen polvensa pettivät ja hän lyhyistyi hiekalle.

Maanantai 16. kesäkuuta 2008

I. LUKU

»Eikö olekin mukavaa mennä taas Larssoneille juhannuksena?»

Madeleine Ekengreen kääntyi Victoriin päin, mutta Victor ei vaivautunut vastamaan äidilleen.

Kello oli melkein seitsemän illalla. Ikkunan ulkopuolelta kuuluva moottorin pörinä kertoi isän Jaguarin ajaneen juuri pihaan. Äiti peilasi kuvaansa rosteripintaisesta jääkaapinovesta ja kohensi vaaleaa tukkaansa.

Ketä sinä oikein kuvittelet huijaavasi? Victor ajatteli. Nuo hiusraidat ja Botoxilla silitetty otsa. Kukaan ei usko sinun olevan enää kolmevitonen, yrititpä miten kovasti tahansa.

»Victor?»

»En halua tulla mukaan.»

»Mutta ainahan me mennään sinne», Madeleine vetosi, ja hänen katseeseensa ilmestyi jotain ahdistunutta, kuin hän ei oikein ymmärtäisi, mihin keskustelu oli johtamassa.

Hän nosti pöytään kullhon, jossa oli vihreää salaattia, ja sekoitti sitä.

»Mitä sinä sitten ajattelit tehdä?» hän kysyi.

Victor tuijotti lautaseensa.

»Meinaan mennä Sandhamniin Tobben ja parin muun kaverin kanssa. Christoffer saa lainata niiden fajjan moottorivenettä, se on sikasiisti.»

»Älä sano sikasiisti», Madeleine kielsi automaattisesti. »Se kuulostaa rumalta.»

Kuuli selvästi, ettei Madeleine ollut lainkaan innoissaan ajatuksesta, että Victor viettäisi juhannuksen kaveriporukassa.

»Tuleeko Tobben isä mukaan?» Madeleine kysyi hetken päästä.

Victor pudisti päätään.

»Ei. Se menee Falsterbohon. Kai.»

»Entä Felicia?»

Victor nyökkäsi.

»Totta kai Felicia tulee.»

»Mitä mieltä Felician vanhemmat ovat siitä?»

Madeleine kuulosti epäluuloiselta, mutta Victor tiesi, että äiti piti hänen tyttöystävästään.

»Niille on okei.»

Todellisuudessa Felicia oli valehdellut menevänsä Ebban perheen mökille ja Ebba puolestaan Felician.

Epäily paistoi Madeleinen katseesta, mutta hän kääntyi ja kävi hakemassa keittiösaarekkeelta vadin, jolla oli grillattu broileri. Autotallin ja kuraeteisen välinen ovi paukahti.

Suuri Johan Ekengreen saapuu, ajatteli Victor.

»Onko aivan varma, että he ovat antaneet luvan?» Madeleine intti ja pani broilerin pöydälle.

»Lakkaa jankuttamasta!»

Victor kurkotti maitopurkin keskeltä pöytää ja kaatoi lasinsa täyteen.

Madeleine oli vaiti. Victor tiesi loukkanneensa äitiä muttei välittänyt pyytää anteeksi. Äitihän oli koko ajan jossain, miksi hän rupesi mäkättämään nyt, kun Victorilla oli kerrankin omia suunnitelmia?

Kun sinä ja faija häivyitte syyslomalla Pariisiin, silloin kyllä luotitte minuun, Victor ajatteli. Silloin sain huolehtia itsestäsi.

»Olen jo kuusitoista, kyllä minä pärjään», Victor sanoi.

»Meitä on sitä paitsi tulossa sikamonta.»

Hän arveli äidin reagoivan siihen, että hän oli sanonut »sika-monta», ja nosti uhmakkaasti katseensa.

Madeleine antoi myöten.

»Ei tarvitse suuttua», Madeleine vetosi. »En käsitä, miksi sinusta on tullut niin herkkänahkainen. Kuohahtelet yhtä mittaa, mitä ikinä sanon.»

»Älä sitten jäkätä», Victor mutisi.

Ovi avautui, ja Johan Ekengreen astui keittiöön. Hän vihelteli tyytyväisenä huomaamatta kireää tunnelmaa.

Victorin isä täyttäisi pian kuusikymmentäkolme. Hän oli päivettynyt, ja hän kävi monta kertaa viikossa salilla. Tukka oli vain aavistuksen harventunut. Victor tiesi, että isä värjäsi tukkaansa salaa peittääkseen harmaat.

»Heipä hei!»

Leveästi hymyillen Johan laski salkkunsu lattialle ja löysäsi solmiota. Sitten hän riisui puvuntakin ja ripusti sen tuolinselkämykselle.

»Victor ei aio tulla mökille juhannuksena», Madeleine sanoi ja katsoi miestänsä vaativasti kuin viestittäen, että tämän oli puhuttava pojalle järkeä.

»Miksei?»

Johan Ekengreen kääntyi Victorin puoleen, mutta ennen kuin tämä ehti sanoa mitään, Madeleine jatkoi:

»Hän haluaa mennä kavereiden kanssa Sandhamniin eikä tulla Larssoneille.»

Johan nauroi, vaikka Madeleinen ilme jähmettyi.

»Victorista alkaa tulla jo iso poika. Hän haluaa juhlia Sandhamnissa niin kuin kaikki muutkin. Siitä minäkin haaveilin hänen iässänsä.»

Johan otti avatun viinipullon, joka seisoi keskellä pöytää, ja kaatoi lasillisen. Automaattisesti hän nuuhkaisi viiniä ennen kuin maistoi sitä.

»Ei hullumpaa», hän totesi ja tutki etikettiä.

»Johan, kuuntele nyt», Madeleine sanoi ja pyyhki tiskipöytää nopein, ärtynein liikkein.

»Isä, saanko minä mennä?» Victor kysyi ennen kuin Johan ehti vastata.

Voi saatana kuinka häntä vituttaisi, jos äiti pilaisi Sandhamn-suunnitelmat. Victorilla oli reilusti massia, isä oli antanut hänelle monta tonnia kirjekuoressa palkkioksi peruskoulun päättötodistuksesta, joka oli kaikesta huolimatta aivan kohtalainen.

Juhannukseksi saisi hankittua kaikenlaista.

»Victor on liian nuori», Madeleine penäsi. »Hän on vasta täyttänyt kuusitoista. Ei sen ikäistä voi vielä päästää menemään yksin.»

»Tuleeko Felicia mukaan?» Johan kysyi.

»Joo.»

Victor nyökkäsi nostamatta katsettaan. Pliis fajja, hän ajatteli, pliis.

»No ei kai siinä sitten mitään.»

Johan Ekengreen kääntyi vaimoonsa päin.

»Antaa pojan mennä. Kerran sitä vain nuoria ollaan.»

Johan siemaisi viiniä. Se väikkyi verenpunaisena ohuessa lasissa.

»Eihän kysymys ole kuin muutamasta päivästä saaristossa.»

Lauantai

2. LUKU

Nora vetäisi vaistomaisesti henkeä, kun Wilma Sköld laskeutui alas Villa Brandin yläkerrasta.

Neljätoistavuotiaan tytön silmissä oli tummaa kajalia ja niin paljon maskaraa, että ripset olivat liimaantuneet yhteen. Lyhyt farkkuhame ulottui nipin napin vesirajaan, ja rintaliivit kuuluivat ohuen valkoisen topin alta.

Hammasta purren Nora nieli paheksuntansa. Wilma oli vasta päässyt kahdeksannelta luokalta, mutta meikki vanhensi häntä ja sai hänet näyttämään kovalta. Noran oli muistutettava itselleen, että Wilman ojentaminen oli Jonaksen tehtävä. Vain kahdeksan kuukauden seurustelun jälkeen hän tuskin saattoi alkaa kasvattaa tyttöä kuin omaa lastaan.

Koko aterian ajan Wilma oli ollut kuin tulisilla hiilillä, aivan kuin jokainen hetki poissa kavereiden seurasta olisi kärsimystä. Heti luvan saatuaan hän oli kadonnut yläkerran kylpyhuoneeseen laittautumaan valmiiksi.

Wilma ohitti Noran keittiössä ja jatkoi ruokasaliin, missä Jonas istui Adamin ja Simonin kanssa. Adam oli jo syönyt, mutta Simon ahmi yhä uusia perunoita. Simon piti valtavasti kesäkuussa kypsyyvistä ensimmäisistä rapeista pallukoista, ja hän oli santsannut toistamiseen.

»Isä», Wilma sanoi. »Minä lähden nyt. Olen ihan sikamyöhässä.»

Nora oli seurannut Wilmaa, mutta hän jäi seisomaan ovi-aukkoon ja nojautui karmiin. Hän huomasi, että myös Jonas sävähti tytön nähdessään. Joskus Norasta tuntui, ettei Jonas halunnut ymmärtää, että Wilma oli hyvää vauhtia kasvamassa aikuiseksi.

»Ottaisit nyt ainakin takin mukaan», Nora ehdotti varovasti. »Illemmalla tulee varmasti kylmä. Tiedäthän, millaista täällä saaristossa on.»

Wilma ei korvaansa kallistanut Noran ehdotukselle. Hän otti pari askelta kohti isäänsä.

»Saisinko vähän rahaa», hän pyysi.

»Etkö saanut jo kuukausirahasi?»

»No joooo.» Wilma venytti vastaustaan. »Mutta se loppui.»

Jonas kohotti kulmiaan mutta kaivoi lompakon takataskustaan. Hän avasi sen, mutta sitten hän epäröi kuin harkiten, kannattiko teinityttärelle antaa tuhlattavaa.

»Isä kiltti, muuten ei tule kivaa.»

Wilma kumartui tuolinselkämyksen yli ja alkoi kärttää kuin pieni lapsi. Hetken Nora saattoi nähdä hänet sielunsa silmillä separot päässä ja rako etuhampaiden välissä.

Jonas tietenkin heltyi. Hän otti esiin kolme satasta, pani ne pöydälle ja työnsi tytärtään kohti.

»Mutta haluan sitten takaisin sen, mitä jää», Jonas sanoi.

Sekä Jonaksen äänensävy että Wilman tyytyväinen ilme viittasivat siihen, ettei mitään jäisi.

Adam kohotti päätään ja katsoi Wilmaa pitkään.

Adamilla ja Wilmalla oli vain vuosi ikäeroa, mutta tois-
taiseksi Adam ei ollut hinkunut ulos iltaisin. Hän pelasi mie-
luummin kotona tietokonepelejä yksin tai kavereiden kanssa.
Nora tiesi, että oli vain ajan kysymys, milloin Adamkin haluaisi
ruveta hengaillemaan ulkona muiden nuorten kanssa, mutta hän

oli iloinen niin kauan kuin poika viihtyi kotona. Nora oli eronnut Henrikistä samoihin aikoihin kuin Adam oli tullut mursikään, eikä kumpikaan noista asioista ollut sujunut helposti.

»Saanko halauksen ennen kuin lähdet», Jonas sanoi ja työnsi lompakon takaisin taskuunsa.

Wilma kiersi pöydän ja halasi isäänsä nopeasti. Sitten hän suoristautui, peräytyi pari askelta ja kysyi epäilyttävän huolettomasti: »Riittääkö, jos olen kotona kahdelta?»

Jonas rypisti otsaansa.

»Kello kaksitoista, niinhän on sovittu. Tiedät, että äitisi ja minä olemme yhtä mieltä siitä.»

»Kamoon... Nythän on juhannuspäivä! Kaikki muut saa olla ulkona paljon pidempään, miksi minun pitää ainoana tulla aikaisin kotiin? Se on ihan epistä.»

Pysy lujana, Nora ajatteli. Samalla hän oli tyytyväinen, ettei hänen tarvinnut väöntää kättä Wilman kotiintuloajoista. Hänellä oli tarpeeksi tekemistä omissa ongelmissaan.

Nora seisoi ovella ja odotti Jonaksen vastausta sanomatta mitään. Jopa Simon oli kerrankin vaiti, hän keskittyi lautasellaan oleviin perunoihin.

»Pliis isä...»

Wilma kallisti päätään ja näytti jos mahdollista entistäkin anelevammalta.

Jonas työnsi lautasensa sivuun.

»Sovitaan sitten kello yksi. Mutta vain tämän kerran. En halua kuulla enää enempää ruinausta myöhäisistä kotiintuloajoista tänä kesänä.»

Wilman kasvoilta heijastuivat ristiriitaiset tunteet: jatkaisiko hän kättämistä sillä uhalla, että Jonas ärtyisi, vai tyytyisikö puoleen voittoon?

Ilmeisesti puoli voittoa oli tyhjää parempi, koska Wilma tanssahti ja sanoi:

»Minä lupaan. Kiitti isä, sinä olet paras!»

Wilma kumartui halaamaan isäänsä toistamiseen. Nyt ilo oli aitoa. Jonas yritti silittää Wilman tukkaa, mutta tyttö väisti nopeasti.

Jopa Noralle heltisi pikainen hymy.

»Heippa! Huomiseen.»

»Pidä huolta itsestäsi. Onhan sinulla kännykkä mukana?»

»Joo joo.»

Ääni huokui kärsimättömyyttä, laiha teinitytön keho oli jo liikkeessä.

»Sen pitää olla myös päällä», Jonas muistutti. »Älä unohda sitä. Lupaa että vastaat jos soitan.»

Wilma oli jo ehtinyt avata oven eikä kääntynyt.

»Lupaan lupaan. Lakkaa jankuttamasta.»

Nora huokaisi. Wilma oli taas kietonut Jonaksen pikkusormensa ympäri, mutta tyttö oli kieltämättä haastava tapaus. Onneksi yhteenmuutosta ei ollut vielä puhuttu, Nora asui edelleen uudessa asunnossaan Saltsjöbadenissa ja Jonas kolmiossaan keskustassa.

Täällä Sandhamnissa Jonas oli vuokrannut Noran vanhan talon, josta Nora oli edellisvuonna muuttanut poikien kanssa Villa Brandiin, Signe-naapurilta perimäänsä kauniiseen 1800-luvun lopun taloon. Juuri vuokralaisena ja vuokraemäntänä Nora ja Jonas olivat alun perin tutustuneet toisiinsa.

Tänä viikonloppuna koko porukka oli Noralla, sillä Jonaksen talosta oli sähköt poikki. Saaren ystävällinen sähkömies oli luvannut korjata ongelman sunnuntaina.

Ulko-ovi sulkeutui Wilman takana, ja tyttö oli poissa.

3. LUKU

Wilma hymyili tyytyväisenä lähtiessään Villa Brandista porttia sulkematta.

Hänen kännykästään kuului piippaus.

»tuuksä koht? oon jo satamas. malena»

Wilma näpytteli nopeasti vastauksen.

»nou hätä, tulos. w»

Alun perin Wilmaa ei ollut yhtään huvittanut lähteä juhannukseksi Sandhamniin isän ja Noran kanssa, mutta sitten hän oli saanut tietää myös tukholmalaiskavereiden tulevan tänne ja oli yhtäkkiä alkanut odottaa juhannusta Norasta ja tämän kakaroista huolimatta. Simon saattoi olla oikeastaan aika söpö, hän halusi mielellään Wilman seurakseen katsoessaan piirrettyjä. Mutta Adam oli toivoton, kökötti vain kannettavalla ja pelasi tylsiä tietsikkapelejä yhtä toivottomien kavereidensa kanssa tai yksin.

Isä ja Nora olivat vielä pahempia, lääppivät koko ajan toisiaan luullessaan, ettei kukaan nähnyt. Se oli sairaan tyhmää. Ällöttävää. Miksi isän piti seurustella Noran kanssa?

Puhelin piippasi taas.

»ooksä hankkinu jotain?»

Wilma taputti tyytyväisenä laukkuaan. Noran vanhassa perunakellarissa oli monta laatikollista viiniä. Wilma oli löytänyt

pullot sattumalta, ja nyt hän oli pöllinyt kaksi pulloa kauimmaisessa nurkassa olevasta laatikosta.

Hän oli miettinyt koko viikon, mitä panisi päälleen, ja sovittanut kaikkia puseroita kerta toisensa jälkeen. Viimein hän oli päätynyt lyhyeen valkoiseen farkkuhameeseen ja yksinkertaiseen hihattomaan toppiin. Hän halusi näyttää hienolta muttei liian tällätyltä.

Hennes & Mauritzista hän oli löytänyt uuden ripsarin, johon hänellä ei oikeastaan ollut varaa. Vartioimattomana hetkenä se oli sujahtanut taskuun. Hän tiesi tekevänsä väärin, mutta elleivät ne huomanneet, omapa oli vikansa.

Wilma oli alkanut pyöriä uudessa jengissä kevätlukukaudella. Hänen omat luokkakaverinsa olivat niin lapsellisia, he käyttäytyivät idioottimaisesti koko ajan. Pojat olivat finninaamaisia ja typeriä, yhtenä hetkenä he puhuivat möreällä äänellä ja seuraavana hetkenä kiljuivat falsetissa.

Uudet kaverit olivat paljon jännempiä. Varsinkin Mattias. Mattias oli Malenan velipuoli, Malena oli Wilman kaveri rinnakkaisluokalta. Mattias oli kaksi ja puoli vuotta siskoaan vanhempi, ja hän kävi yhtä keskustan lukiota.

Mattias oli pitkä ja tumma, ja hän oli antanut tukkansa kasvaa melkein hartioille. Hänellä oli tapana sipaista se korvien taakse, ja se kihartui latvoista. Wilma haaveili, että saisi vetää sormensa Mattiaksen tukan läpi. Mattiaksella oli hopeaketju kaulassa, ja hän pukeutui makeesti: kuluneisiin farkkuihin ja makkaloafereihin. Hän oli sairaan paljon ihanampi kuin Wilman luokan pojat ruumine huppareineen ja tennareineen. He muistuttivat apinalaumaa.

Wilma oli ihastunut Mattiakseen melkein heti, mutta poika ei tuntunut vielä huomanneen sitä. Mattias tuskin puhui Wilmalle, vaikka Wilma yritti kiinnittää huomion itseensä aina kun Mattias oli paikalla.

Heidän tavattuaan Wilma saattoi istua tuntikausia ja kerata kaikkea, mitä Mattias oli sanonut. Hän analysoi jokaisen

lauseen ja äänensävyyn, sen, kuinka poika oli katsonut häntä sanoessaan jotain.

Wilma tiesi, ettei ollut ainoa, joka oli kusessa Mattiakseen. Mattias pyöritti useita tyttöjä yhtä aikaa, ja hänen kännykkänsä piippasi vähän väliä. Joskus hän purskahti röhönauruun ja näytti jonkin viestin muille jätkille. Joskus hän tokaisi jotain ivallista.

Wilma nuolaisi huuliaan ja totesi, että niissä oli yhä huuli-kiiltoa. Sen nimi oli Spring Blossom, ja se oli oranssinroosaa. Sekin oli sujahtanut taskuun H&M:ssä, hänestä se sai hänet näyttämään vanhemmalta ja kokeneemmalta.

Tänä iltana Mattias huomaisi hänet. Wilma tunsi sen luisaan. Tänään poika tajuaisi, ettei hän ollut liian nuori, ettei hän ollut mikään pentu, jota pikkusisko raahasi mukanaan.

Laukussa olevat viinipullot olisivat hänen pääsylippunsa. Nyt Mattias näkisi, että hän oli messissä, että hänkin kuului jengiin.

Wilma oli valmis tekemään mitä vain iskeäkseen Mattiakseen.

»Juodaanko kahvit laiturilla?» Nora kysyi ja katsoi Jonasta.

Aurinko oli yhä korkealla, vaikka kello lähestyi kahdeksaa. Juhannus ei ollut moneen vuoteen ollut näin kaunis, ja lämpö helli ihanasti pitkän, pimeän talven jälkeen.

Jonas veti Noran syliinsä istumaan. Hän ripotteli suukkoja Noran tukkaan ja kuiskasi: »Me ollaan kahdestaan kotona.»

Nora nojasi päätään miehen otsaan ja nautti läheisyydestä.

»Pojat ovat kavereillaan, eikä Wilma tule vielä pitkään aikaan», Jonas henkäisi suu vasten Noran korvaa.

Hymy leikki Noran suupielessä, ja hänen ruumiinsa vastasi kutsuun. Lämmin tunne levisi navan alapuolelle, ja väristys kiiri hänen lävitseen. Huulet raollaan hän nojautui lähemmäs ja suuteli Jonasta.

Mutta sitten hän tuli katumapäälle.

»Ajattele, jos Adam ja Simon palaavat. Voisi syntyä tosi tyhmä tilanne.»

Nora vääntäytyi vapaaksi eikä ollut millänsäkään Jonaksen pettyneestä ilmeestä.

»Meillä on paljon aikaa myöhemmin», hän sanoi ja kumartui ottamaan tarjottimen alakaapista. Hän asetti sille kaksi mukiä, sokerikon ja maitokannun.

»Haluatko vielä jotain?» hän kysyi. »Juhannuskonjakin ehkä?»

Jonas ei näyttänyt pahastuneelta. Itse asiassa hän hymyili niin viettelevästi, että Nora oli vähällä sittenkin antautua. Nora ei malttanut olla pysähtymättä ja ihailematta Jonasta tämän nojatessa työtasoon farkuissa ja vihreässä V-aukkoisessa paidassa, paljaissa jaloissa purjehduskengät. Poikien ajatteleminen sai Noran kuitenkin pysymään lujana.

»Taidan tyytyä kahviin», Jonas vastasi. »Mutta kaada toki itsellesi, jos sinun tekee mieli.»

Nora kuulosteli oloaan. Tekikö hänen mieli konjakkia tai likööriä?

Pieni lasillinen voisi maistua. He olivat jakaneet ruoan kanssa punaviinipullon, mutta juhannuksen kunniaksi voisi nauttia kahvin avec. Nora otti esiin armanjakin ja lorautti tilkan konjakkilasiin. Sitten hän tarttui tarjottimeen ja kantoi sen lasitetun verannan läpi, pitkiä portaita alas laiturille.

Puutarha kylpi yhä auringossa. Naapureiden puutarhasta kuului iloista naurua, ja heidän laituriinsa oli kiinnittynyt useita purjeveneitä. Naapurit olivat kattaneet vierailleen pitkän pöydän, ja ilmassa viipyivät yhä grillauksen tuoksut. Kauempaa kantautui juomalaulun säveliä, ja lopuksi kajahti äänekäs »skool».

Nora hymyili kuullessaan snapsilasien kilahdukset. Juuri tällainen Sandhamnin kuului olla juhannuksena: kaikki istuivat puutarhassaan nauttien hyvästä ruoasta ja juomasta.

Nora laski tarjottimen valkoiseksi maalatululle puiselle puutarhapöydälle. Jonaksen avatessa termospullon korkin Nora

kattoi pöytään mukit ja tumman suklaalevyn, jonka hän sitten mursi paloiksi.

Ilmasta kuului liverrystä. Nora kohotti katseensa ja näki pääskysparven lentävän taivaalla. Kun pääskyet lentävät korkealla, tulee kaunis ilma. Toivottavasti sää pysyisi lämpimänä ainakin lähipäivät.

Nora istuutui tyytyväisenä tuolille ja vei kahvikupin huulilleen. Tämä on melkein liian hyvää ollakseen totta, hän ajatteli.